

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra TRØSTEBREV I SORGEN OVER KONG VALDEMAR OG HANS MÆND

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 349.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-idm140015230293040/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kong Valdemar og hans Mænd

Saa mesterlig du trak
 Paa Læst, i Kiøbenhavn,
 Det vederstyggelige Kæmpe-Ord
 Fra Klosteret i Søer,
 Som, naar det ei blev ret udpeget,
 Os kunde styrte fra den Konstens Tind,
 Vi, med Critikens Pege-Pind
 Til Pilgrims-Stav, har kiækt besteget,
 Ja, styrte os tilbage i
 Det gamle Barbarie,
 Da man, endog ved Konge-Bord,
 Til Takke tog med Rim fra Søer,
 »Der smagde ei af frankisk Vin,
 »Og ei af den, som groer ved Rhin«,
 Men kun af, hvad der Folk og Drot
 I Frode-Tiden smagde godt:
 Kun af den Lyst, med Liv i Sang
 At mindes Daad i Dane-Vang,
 At samle giæve Fædres Grave
 I Leire-Gaards Kiærminde-Have!
 O, maatte dog Critiken frie
 Os fra et saadant Barbarie,
 Da hver var Skjald, som han forstod
 At kvæde høit om Kraft og Mod,
 At sjunge sødt om Daad i Fred,
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,
 At sjunge klart med Folke-Røst
 Til Gienlyd i hvert Dane-Bryst,
 Og mest til Gammen for de Smaa,
 Som ingen Verdens Ting forstaae;
 Kort sagt: da, selv i Hoved-Staen,
 Man satte Livet over Maden,
 Man satte Vinen over Flasken,
 Man satte Tøjet over Vasken,
 Man satte Fylden over Fadet,
 Man satte Bogen over Bladet,
 Og raabde plump til Folk af Smag,
 Istedentfor dem høit at hædre:
 Ja, vrage, det er ingen Sag,
 Men giør os Noget, som er bedret!
 De Hottentotter! grove Knolde!
 Det voved de at sige høit,

Kong Valdemar og hans Mænd

Og voved Marken at beholde,
Fordi det plumpe Ord var drøit,
Fordi Critik i Aften-Blade
Sig ei med Tosser kan inclade,
Der føie ei de fine Smæk,
Og fatte ei det Objective,
Men kalde, naar de vil giendrive,
Critikens Blomst en Vinter-Giæk!
Og slige Barbariets Dage
Dem vil man føre nu tilbage!
Ja, vil det sandelig, ifald man kan,
Det mærkes godt, paa Fleer end Ingemann,
Saa det er ikke Tid at sove,
For hvem der har for Konsten Sands;
Skal den ei uddøe her til Lands,
Vi maae en Dyst med Fienden vove!
Ja, vi har ingen Tid at spille,
Thi hvad der har den grove Bonde-Smag,
Det æder om sig, Dag for Dag,
Saa det er alt kanskee for silde!
Dog, Mod i Bryst! hvad siger jeg?
Ved alle Hegle-Mestere, dog nei!
For silde kiækt at tale Konstens Sag
Og slaae paa alle Bønder-Skjælde Vrag?
Nei, nei, for silde kan det maaskee være
Til Liv at holde i den fine Smag,
Men ei for silde til at døe med Ære
Og falde classisk for den gode Sag!¹

Der er en vis Fornøielse ved Livet,
Det kan ei nægtes, som ved Folke-Sang;
Men vi, som det med Konst blev givet,
At skue dybere i Form og Rang,
Vi maa dog ikke have lært omsonst,
At i det Døde er den største Konst!
Det Levende, trods Lyst og Gammen,
Dog aldrig hænger rigtig sammen,
Thi, som Kong Volmær og hans Mænd,
Det let kan skilles ad igien;
Hvad derimod er koldt og stivt,

¹ Hermed ender første Stykke i Skildret for d. 16. November.